

**CLAIRE
MCGOWAN**

THRILLER

TVÁ VINA

TVÁ VINA

Text copyright © 2019 by Claire McGowan
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Frühbauer, 2021
Cover © Sabina Chalupová, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0878-9 (pdf)

TVÁ VINA

CLAIRE
McGOWAN

VENDETA

PROLOG

Když to skončilo, zůstala ležet v trávě s obličejem vtisknutým do země. Cítila vůni rozdrcených rostlin, vnímala, jak ji polámaná stébla škrábou na kůži. Postupně se jí vracel cit do jednotlivých částí těla. Při každém nádechu jí hvízdalo v rozbolavělém hrdle. On ji *škrtil!* Stále tomu nemohla uvěřit, její mysl zkrátka odmítala ty okamžiky, kdy se jí jeho ruce sevřely kolem krku, kdy v panice marně lapala po dechu a jeho váha ji tiskla k zemi. Bosé nohy měla poškrábané a prochládlé od vlhké země. V hlavě jí tepala bolest, v ústech cítila sucho. A stalo se jí ještě něco dalšího, tak zlého, že si to dosud ani nezačala plně uvědomovat. Otevřela ústa a pokusila se vykřiknout, slova se však zadržela na jazyku, jako v těch snech, kde křičíte hrůzou, a přitom nejste s to vydat ani hlásku. Uloupil jí snad i dar řeči? Pokusila se pohnout, vstát a dokázat si, že je stále naživu a nezraněná – ale v tom se mylila, utrpěla zranění a tělem jí projel šíp bolesti.

Dům je jen pár desítek metrů od ní, na druhém konci rozlehlé tiché zahrady, stejně dobře by ale mohl být kilometry daleko; nikdo nic neslyšel, nikdo nic neviděl, nikdo jí nepřišel na pomoc. *On* je pryč, ona však ví, že nebude daleko. Nehledě na šílenou absurditu situace pocítila náhlý záchvěv hrůzy, která jí sevřela hrdlo a vzala dech. *On* je pořád někde poblíž! Je třeba odsud zmizet. Musí vstát, musí utíkat, zavolat pomoc. Kdyby jen nebyla taková tma. Zamrkala,

otřela si slzy v očích a v té chvíli spatřila, jak v temné stěně domu
zaplálo žlutým jasem jedno z oken.

Kapitola první

Dnes, když už je všechno za mnou, často přemítám o té chvíli, která všechno změnila. O tom malém kousku času, ve kterém se můj skvělý život – no dobře, možná ne úplně skvělý, ale rozhodně dobrý – ocitl dočista v troskách. Dodnes mě nepřestává fascinovat, jak se to má mysl snažila vytěsnit – *prosím, teď ne* – a jak jsem se pár vteřin ze všech sil snažila sama sebe přesvědčit, že to, co se děje, není skutečné. Tohle jsem o sobě dřív nevěděla, netušila jsem, jak snadné pro mě bude nevidět a neslyšet. Věřila jsem, že patřím k těm pohotovým lidem, kteří vyskočí, zavolají policii a co nejlépe se o blízkého člověka v nouzi postarají.

To se však nestalo. Nebyla jsem připravena na chvíli, kdy ke mně do kuchyně uprostřed noci vklopýtala Karen ve svých černých šatech bez ramínek, končících vysoko nad koleny, potácela se a třásla po celém těle a na krku jí jako šmouhy od novinového papíru vyvstávaly černé modřiny. Hrůza mě přimrazila k podlaze a já si jen přála, abych dokázala nějak vrátit čas a zůstat v tom čistém, neroztržitém okamžiku jen pár vteřin *předtím*.

Karen vydala zoufalé vzlyknutí, jako by ji nějaké hrůzné zjevení připravilo o hlas. A dříve než mé zrádné vědomí stačilo zformulovat myšlenku *prosím, neříkej to!*, to řekla.

„On mě znásilnil. *Znásilnil mě!*“

Byla u toho i Jodi, stála u plotny s prázdnou konvičkou na kávu v ruce a na rozdíl ode mě našla odvalu promluvit: „Kdo, Karen? Co se stalo?“

A Karen to jméno vyslovila, potom se dramaticky zhroutila na kolena, jako by se pod ní doslova podlomily nohy. Vlasy měla rozčuchané, jako by jí za ně někdo škubal. Po stehně jí stékal pramínek krve, která plnila drážky mezi dlaždicemi na kuchyňské podlaze. Později, když byli policisté hotovi a odešli, jsem se pokoušela podlahu vyčistit, ale nikdy už se mi to úplně nepodařilo.

Jak jsem řekla, na to, co Karen pronesla, když se náhle objevila v kuchyni a zhroutila se na zem, jsem nebyla připravená. Jak ale může být člověk na něco takového připravený?

Téhož dne, o něco dříve

„Vážně musím, mami?“

„Jasně že musíš. Co jiného bys chtěl dělat?“ V hlavě se mi promítal seznam úkolů: postele, ručníky, po večeri čokoláda a Benův pokoj.

Ben ke mně od svého iPadu sotva vzhlédl. Je mu deset a už má iPad! Občas mě to v duchu udivovalo, stejně jako řada dalších věcí v mém životě.

„To bude nuda. Nebudu se mít s kým bavit.“

Ukňouraný tón, jaký zazněl v jeho hlase, jsem opravu nenáviděla, stejně jako pokřivenou grimasu, kterou dokázal vykouzlit na své dětské, dosud zcela hladké tváři. Nikdo mě nevaroval, že zahrnu-li své děti vším, o čem se mně samé ani nesnilo, bude to mít i odvrácenou stranu – stanou se z nich rozmazlení spratkové. „Podívej, prostě se s námi navečeříš, vydržíš se chvíli chovat slušně a pak si můžeš zase dělat, co chceš. Pustíš si film, budeš si hrát na iPadu, co tě napadne. Domluveno?“ *Musím připravit ty parádní talíře, zmrzlina je v mrazáku a ještě zbývá vyleštit sklenice.*

„Co bude k jídlu?“ Jeho prsty se ani na okamžik nezastavily a přesnými pohyby klouzaly po hladkém displeji přístroje. Sledovala

jsem jeho oči s jasně modrými duhovkami, které rovněž tančily sem a tam. Trápilo mne pomyšlení, jak asi hodiny a hodiny strávené zíráním do přístroje ovlivňují jeho zdraví, trápily mě Benovy poruchy pozornosti i vědomí, že ho svou výchovou rozmazluji.

„Dělám tažín. Kuskus, salát a tak.“ I když jsem si celé menu naplánovala dopředu, všechny ingredience objednala z e-shopu Ocado a pořádný kus jehněčího i kopec zeleniny už čekaly na kuchyňské lince, stejně jsem se trochu obávala, zda to zvládnu.

Ben zakvílel. „Marocký blafy *nesnáším!*“

Už už se mi na jazyk drala ostrá odpověď: *Když mně bylo tolik, co tobě, vůbec jsem nevěděla, co je to marocká kuchyně.* Silou vůle jsem ji potlačila. „Bene. Tohle setkání je pro mě i pro tátu moc důležité. Od univerzity jsme se takhle se všemi kamarády nikdy nesešli. Tak co kdybys pro jednu nechal toho kňourání a nehrál si na utlačovaného chudáčka z bohaté rodiny?“

„Fakt musím spát v ložnici s Cassíí?“

„Víš, že to jinak nejde. Nemáme dost místa, aby měl každý svůj pokoj.“

„Ale Cassie mě pořád budí! Celou noc kouká do telefonu a svítí mi displejem do očí.“

Můj časový rozvrh se začínal rozpadat. Střelila jsem pohledem na hodinky – k čertu, už mi nezbývá ani hodina! Proč jsem si musela dávat schůzku s Vix ze všech možných dní zrovna dnes?

„Tak jí řeknu, aby to nedělala. Máš uklizený pokoj? Ať se teta Karen nepoleká, až tam přijde.“

„Jo.“ Ben se natáhl po pytlíku s chipsy, já mu však odstrčila ruku.

„Před chvilkou jsi obědval. Proč si radši nejdeš hrát?“

„S čím?“

Připadlo mi, že v jeho věku jsem byla o poznání soběstačnější. Musím se s Mikem poradit, jestli mu nemáme zabavit iPad. V duchu jsem to připsala pod seznam aktuálních úkolů: *zkontrolovat toalety, zapálit svíčky* a další věci, které je třeba stihnout, než přijedou hosté. Proč mám pořád tak málo času? Nezbylo než uchýlit se k malému úplatku. „Má přijet i Bill, vzpomínáš si na něj? Bydlí ve Švédsku

a tam pořád rybaří. Vsadím se, že když ho pěkně poprosíš, naučí tě, jak zacházet s prutem.“

Jedno modré oko se na mě zahledělo přes horní okraj iPadu. Dostala jsem ho.

„To by tě bavilo, ne?“ Prut dostal Ben k Vánocům od Mikea, jenže ten dosud neměl čas, aby vzal syna k potůčku, který tekl podél plotu naší zahrady. Navíc jsem pochybovala, že by se Mike vyznal v rybaření, s Billem to ale bylo něco jiného. Už na univerzitě ho to táhlo k vodě a vzpomínám si, jak jednou při výletě na pramici nahodil pytláčku, místo návnady použil krevetový sendvič a záhy vytáhl jakousi malou plotici, která se vyděšeně mrskala na dně loďky. Hned jsme ji pustili zpátky, dodnes si však vybavuji, jak vzrušující byl pohled na takový úlovek. Karen, Jodi a já jsme pištěly jak malé holky. Bill seděl na lavici, z koutku úst mu visel *joint* a snažil se zachovat výraz typu „normálka, ne?“. Přesto se však nepatrně usmíval a bylo vidět, že ho úspěch stejnou měrou potěšil jako překvapil.

Ben se odtrhl od iPadu a vstal od kuchyňského stolu. „Tak já si jdu uklidit pokoj. Teda, uklidit ještě líp.“

Přítáhla jsem ho k sobě a objala. Voněl po sušenkách a šampónu, ne jako teenager, který je cítit potem a opovržením k celému světu. To mi připomnělo, že se brzy ukáže i Jake a já musím přemýšlet o tom, co s ním chci probrat, a hlavně – jak proniknout za jeho neprůstřelné pubertální brnění. Hodlám totiž vypátrat, co by si přál ke svým kvapem se blížícím osmnáctinám. Aspoň že mi ještě na pár let zůstane Beník... „Jsi hodný.“

„No tak, mami,“ zabručel, ale taky mě objal. „Kde je vlastně Cassie?“

„Ve městě.“ Požádala jsem ji, aby koupila ještě nějakou svíčku, a dosud se nevrátila. *Polévka, chléb, bylinky do tažínu, otevřít víno a nechat je dýchat...*

„Vsadím se, že je s Aronem.“

„Možná se spolu připravují do školy.“

„Vždyť nejsou ze stejný třídy.“ Tou poznámkou trefil Ben do černého, protože Cassiin přítel měl namířeno na jednu z prestižních

univerzit, jakým se podle Oxfordu a Cambridge dnes říká *Oxbridge*; Cassie se tam bohužel nedostala. Mike a já jsme důsledně předstírali, že to přece *ale vůbec* nevadí. V podvědomí se mi zjevil temný obláček obav a s ním další várka starostí – kolik času tráví Cassie s Aronem, co asi v té době dělají a jestli se jí nakonec něco nestalo, když tak dlouho nejde –, potom se však ozvalo prásknutí zadních vchodových dveří, co vedou k lesu, a má dcera byla doma.

„Cassie?“

Cassie vklouzla do kuchyně a mně neuniklo, jak krátkou má sukni a jak upnuté tílko. „Co je?“

Ze strany na krku jí svítil rudý cucflek. V chodbě za ní jsem spatřila někoho dalšího – jistě, její přítel Aron. Hodně vyrostl, hlavou téměř ťukl do starobylého lustru, který jsem pověsila v předsíni. „Ahoj Arone.“

„Dobrý den, paní Morrisová.“ Aron měl úžasně způsoby – jak by ne. Stejně dokonalé byly i jeho známky, sportovní výkony, sestřih blond vlasů a čistá tvář s bezchybnými rysy.

Měla jsem o Cassii obavy. S chlapcem, který už teď ví, že může mít v životě všechno, po čem zatouží, to nebude mít jednoduché.

„Jak jde škola?“

„To víte,“ odpověděl. „Máme spoustu práce se zkouškami. Vlastně se zrovna chystám zpátky domů, musím se učit.“

„Nechtěl bys u nás zůstat na večeři?“ Má nabídka byla spíš zdvořilostní než upřímná a oba dva jsme to věděli.

„Děkuji, to je od vás nesmírně laskavé, ale maminka na mě už čeká. Dělá k večeři domácí těstoviny.“ A já se chystám uctít hosty tažínem, nejjednodušším jídlem, jaké si člověk může vymyslet. Napadla mě bláhová myšlenka, zda bych ještě nestihla změnit plány a připravit něco jiného.

„Zatím se měj, Cass,“ obrátil se Aron k mé dceři. Přistoupil k ní a já si říkala, jestli se jí odváží přímo přede mnou políbit, on ji však jen objal. Jak křehce vypadala ve srovnání s jeho postavou, vysportovanou hodinami strávenými na ragbyovém hřišti! Navíc mi připadalo, že zase zhubla.

„Máš tu svíčku?“ zeptala jsem se, jakmile se za Aronem zavřely dveře.

Cassie ji nedbale hodila na kuchyňskou linku, až talíře zařinčely.

„Opatrně. Jaká je?“

„Fíky a pomeranče. Děsně smrdí.“

„Můžeš mi tady pomoci? Je toho na mě trochu moc.“ Předloktím jsem si odhrnula vlasy z čela. V kuchyni bylo vedro jako ve skleníku, celá varná deska i trouba běžely naplno. Byl červen a už teď se říkalo, že tak horké léto, jaké se blíží, nemá v dějinách obdoby. Těšila jsem se na to – budou večere v zahradě jako ve Středomoří. Jenže právě teď mě vlhký žár dusil jako poklice a zpomaloval, takže jsem byla ve všem zoufale pozadu.

„A proč ti nemůže pomoci táta?“

„Je v kanceláři.“

„To tedy není, sedí na zahradě a čte si noviny.“

„Tak mu můžeš říct, aby otřel stoly i židle a ať nezapomene na citronelový olej, aby nás neobtěžovaly mouchy.“

„Řekni mu to sama, tady ho máš.“

„Natrhej nějaké bylinky do jídla!“ stačila jsem za ní zavolat, než se prosmykla dveřmi. Mike se zjevil právě včas, aby jí je podržel.

„To voní!“ ocenil a tvářil se potěšeně. Ulevilo se mi. Naší víkendovou akcí nebyl zpočátku vůbec nadšený. Kolik práce s tím budeme mít, a stejně tu není pro všechny dost místa, nechal se opakovaně slyšet. Máme dům se čtyřmi ložnicemi, navíc pokoj nad garáží, a přece mu to připadalo málo.

Vrhla jsem na něj dlouhý, zadumaný pohled. Výročí zahájení studií na univerzitě také znamená, že od chvíle, kdy jsem Mikea poprvé spatřila, uplynulo už pětadvacet let. Tehdy se opíral o barový pult v univerzitní hospodě, podobně spoře osvětlené jeskyni, a hned mě zaujal svým nenuceným postojem a vyrovnaným vystupováním, zatímco všichni ostatní se vrtěli, pokřikovali a bylo na nich vidět, jak jsou v novém prostředí nervózní. Měl něco přes metr sedmdesát, ale mně to stačilo. V jeho vlasech, tehdy tmavých, se za ta léta už začínaly ukazovat stříbřité nitky. Dnes si však oblékl golfové triko

s límečkem, khaki šortky a nehledě na stoupající teplotu i vlněný svetřík v zářící šarlatové barvě. Ten byl nový a vypadal draze. Oči vidně se pokoušel udělat dojem, ostatně stejně jako já.

„Psala mi Karen – prý jí neodpovídáš. Bere si ve městě taxík a za chvíli tu bude.“

„Propána, já přece vůbec nejsem připravená! Proč přijede tak brzy? Vždyť jsem je chtěla nabrat sama cestou z města.“

Mike pokrčil rameny a natáhl ruku, aby promačkal kváskový chléb, ukrytý v papírové nákupní tašce. „Asi jí zkrátka jel dřív autobus.“

Záměrně jsem ignorovala skrytou narážku – Karen přece nemůže za to, že vlak je pro ni příliš drahý. Musím ale připustit, že kdyby nás tehdy poslechla, udělala, o co ji všichni od rodičů po profesory doslova prosili, a podruhé zkusila státnice, snad by uspěla a získala lepší práci než místo sekretářky na městském úřadě. „Vždyť jsem jí říkala, že mám ještě tu schůzku! Jsou pokoje připravené?“ V duchu jsem si znovu prošla svůj plán uspořádání. Callum a Jodi se ubytují v pokoji pro hosty, Karen přespí v Benově pokoji, Bill v Mikeově kanceláři nad garáží a Jake z nějakého záhadného důvodu trval na tom, že přespí sám kdesi v přírodě. Zvládneme to vůbec, takhle všichni pohromadě?

Mike ke mně zezadu přistoupil, zatímco jsem míchala dušené maso se zeleninou, a stiskl mi ramena. „Jsi tak napjatá, že by se od tebe hrách odrazil jako od zdi. Uvolni se trochu. Vždyť jsou to jen kamarádi, nepřijede televize a nebude natáčet *Prostřeno*. A Karen určitě nad nějakou tou nedokonalostí mávne rukou.“

Karen možná ano, ale já ne. A Jodi, ta si všimne určitě. Potom podotkne cosi zdánlivě nevinného, čím se budu užírat několik dalších dní.

„Mám jim připravit i něco k obědu?“

„Je po druhé, myslím, že oběd nečekají. Spíš šálek čaje a kousek koláče venku na trávníku, co říkáš? Já je zabavím, než se k nám budeš moct připojit.“

„Ale...“

„Ali.“ Mike si mne otočil, položil mi dlaně na ramena a pohlédl mi zpřímá do očí. „Nemá smysl organizovat taková setkání, pokud to pro tebe není zábava, ale jen starosti, ne? Takže se, lásko, hoď do klidu, jak by řekla Cassie.“

„Ta by si radši ukousla jazyk, než by vypustila z pusy takovou trapárnu.“

„Jasně, protože výraz *trapárna* je dneska u mladých děsně v kurzu.“

Mike uvolnil objetí a naše ruce se pustily do navyklé rutiny úklidu, podobné léta nacvičovanému tanci. Cítila jsem, jak se stažený uzel v mém žaludku trochu uvolnil. Mike má pravdu. Jsou to naši přátelé, neočekávají dokonalost. Všechno bude v pořádku.

Zvenčí k nám dolehlo chrastění štěrku pod pneumatikami při jíždějícího automobilu. Karen dorazila.

Kapitola druhá

„Jak to vypadá s tím –“

„S mým děsným šéfem? Pořád stejně. Zrovna minulý týden přišel s geniálním nápadem – všichni musíme znovu požádat o místo, jako když jsme se o tu práci poprvé ucházeli!“

„Cože? To je neuvěřitelné. A určitě protiprávní, že ano, Mikeu? Mikeu?“

Mike potřásl hlavou, trochu jako když se otřepává zmoklý pes. „Co že to zrovna probíráte? Nestačím vás sledovat. Budu si muset vaše rozhovory nahrávat a potom pustit normální rychlostí.“

Tohle nám s Karen lidé říkali vždycky. Zaráželo je, jak dokážeme při rozhovoru skákat z jednoho tématu na druhé jako opice po větvích stromu a čas od času zcela plynule navážeme na cosi, čeho jsme se dotkly naposledy před hodinou. Usmála jsem se na svou přítelkyni přes desku stolu a napadlo mě, že v upnutých džínách a stejném tílku, jaké nosí Cassie, vypadá neuvěřitelně mladě. Já jsem na sobě měla nmoderní květované šaty, ve kterých vypadám jako *mamina*; i když to vlastně byla Karen, kdo se stala matkou jako první, stihla to už v pětadvaceti.

Karen se obrátila k Mikeovi. „Máme si toho zkrátka hodně co říct.“ V současné době bydlela v Birminghamu, kdežto my v Kentu, proto jsme se nevidaly tak často, jak by se nám líbilo. Někdy ve

mně narůstala touha probrat s ní spoustu věcí, tak jako narůstá tlak za uzavřeným ventilem, a když jsme se konečně setkaly, docházelo ke konverzačním explozím. A já jako na potvoru musím odjet – rychlým pohledem jsem zkontrolovala hodiny – už za pět minut. Sakra!

„Máte to tu moc krásné. Myslím, že jste měli opravdu štěstí.“ Karen se rozhlédla po zahradě. Realitní agent ji popsal slovy *vyzrálá* a *rozrostlá*, na což si Mike jen pohrdlivě odfrkl. Mne však okouzila a stala se hlavním důvodem, proč jsem prosazovala, abychom zakotvili právě zde. Zadní strana pozdně viktoriánského sídla z rudých cihel byla obrácená přímo k lesu a přední přístupová cesta míjela jen tři další domy. Žili jsme si tu jako na vesnici, a přitom Bishopsdean se svými obchody byl vzdálený jen deset minut jízdy po lesní silnici. Dnes v zahradě voněla rozkvetlá levandule, rostl tu divoký česnek a v korunách stromů zpívali ptáci. Sochy, zdobící rozličná zákoutí, vyhlížely ze stínu keřů a jejich tváře dávno smyl dešť. Odvrátila jsem oči od hromady shrabaného listí a dalšího zahradního odpadu – náš zahradník Andrzej si vzal před týdnem dovolenou. Musel rychle domů do Krakova řešit jakousi naléhavou situaci v rodině. Co naděláme. Vždyť i samotné pomýšlení, že jsme si vůbec mohli dovolit zahradníka, je úžasné. Měli jsme opravdu mimořádné štěstí. Bydleli jsme tu jen půl roku a mě se stále zmocňovalo rozechvělé, radostné vytržení, když jsem si uvědomila, že tu opravdu žiji a že mi tohle místo *patří*.

„To jsi všechno posekal ty, Miki?“ zajímala se Karen a zdvihla vidličku s makarónem k zářivě růžovému rtům.

Rozesmála jsem se. „Děláš si srandu? Mike se k sekačce nepřiblížil od roku 1998. O zahradu se nám stará Andrzej – takový zasněný Polák.“

„Kdybych měl čas, rád bych to obstaral sám,“ zatvářil se smutně Mike. „Jenže kde bych ho vzal?“

„Pořád jsi vytížený na sto procent?“

„To si nedoveďeš představit.“ Počátkem roku koupili Mikeovu právní firmu Američané a nyní očekávají, že bude v kanceláři dost

brzy na to, aby se mu dovolali klienti z Japonska, a zároveň dost dlouho, aby mohl přijímat i hovory z New Yorku. Jen zřídka kdy vystoupí z příměstského vlaku dřív než v devět hodin večer.

Karen se ke mně otočila. „Můžeš ho nějaký čas vydržovat, když jsi teď slavná. Zrovna tenhle měsíc jsem tě viděla v časopise *Nашe domácnost!* Dobrá práce.“

„Díky.“ Ve skutečnosti šlo o článek na téma *sexting* aneb kontrolujete svým dětem telefony? Uvedla jsem, že bych nikdy Cassii do telefonu nenahlížela, protože bych tím zničila vzájemnou důvěru. Na síti se záhy objevila spousta komentářů, které mě označovaly za bláhovou idealistku a špatnou matku. Řekla jsem si, že jakákoli publicita je lepší než žádná.

„Co říkala Cassie na to, že se ocitla v časopise?“

Pohlédla jsem směrem, kde se Cassie s Jakem rozvalovali bok po boku v houpací sedačce. Dlouhé, obnažené nohy mé dcery vyčnívaly přes okraj. Jake dorazil oděný celý v černém: černé triko, džínny i tenisky. Černé prameny vlasů mu padaly do tváře. Těžko jsem v něm poznávala toho milého hošíka, který měl každého rád, a když jsem se o něj starala, aby jeho matka mohla do práce, neustále mi objímal nohy. To je však už dávno pryč, v dobách, kdy jsme s Karen bydlely v Londýně, jen pár ulic od sebe. Dnes nás dělí příliš velká vzdálenost. Když přijeli, šla jsem Jakea obejmout. Vyhnul se mi a já jsem se v duchu vyplísnila za to, že mi to tolik vadí. Vždyť je mu sedmnáct, nemá otce a očividně prožívá nejhroší období pubertálního vzdoru. Jednou ho to přejde.

„Nevadilo jí to. Ví, že jde o důležité téma.“ Pravda ovšem byla, že jsem se jí neodvážila zeptat. V poslední době byla pro mě často zcela nečitelná.

„Taky jsme ti tleskali, jak jsi byla v televizi. Toho malého šmejda sis podala parádně!“

„Někdo to musel udělat, vždyť už to s těmi nechutnostmi přehání. Máme rok 2018, vtipy o znásilnění jsou vážně mimo mísu.“

„Sláva vítězům,“ usmál se Mike. „Ale jak to jde dohromady se svobodou projevu? Přece nežijeme v komunistickém Rusku.“

„Zvládla to na jedničku,“ zastala se mě Karen mírně. „Tak nedělej kokota, Miki, a roli ďáblava advokáta nech Callumovi.“

„Já vím, já vím. Však jsme na ni všichni hrdí,“ odpověděl Mike a stiskl mi pod stolem nohu. „Taky se jí podařilo vzkřísit místní charitu. Zdejší azylový dům se už chystali zavřít, jenže pak se Ali stala členkou správní rady.“

„Sakra, to mi připomíná, že musím jet. Promiň, Karen. Říkala jsem ti o tomhle setkání?“ Byla jsem si jistá, že ano, proto mi připadalo divné, že přijela tak brzy.

Karen mi zamávala: „Jeď, nezdržuj se. My to tu zvládnem.“

„Jseš si jistá?“ Vstala jsem, ale něco mě pořád drželo u toho starého dřevěného stolu a kovaných železných židlí, které jsme našli v obchodě se starožitnostmi. Cukrovinky na podnosu hýřily přemírou barev a čajová souprava byla zdobená ladícím květinovým motivem. Právě takové chvíle jsem si představovala, když jsem snila o pořádném domě, ne o přeplněné řadovce, kde jsme se tísnili posledních deset let. Porcelánové soupravy nádobí, krásný nábytek i známí, kteří by to všechno obdivovali. A samozřejmě Karen, která byla už pětadvacet let mou nejlepší přítelkyní. Věděla jsem, že pokud se nezvednu, vydržíme tu spolu sedět a rozprávět až do tmy a zapomeneme na práci i na večeri pro děti.

„Myslím, že si tu chvíli vystačíme,“ ujistil mě Mike, naklonil se přes stůl a dolil Karen čaj ze staré porcelánové konvice. Trochu prosakovala, jenže byla moc krásná – celá žlutá s modrými květy. Na okamžik mě napadlo, že bych mohla schůzku zrušit, zavolat Vix a probrat s ní všechno po telefonu, šlo ale o příliš důležitou záležitost. A také to byla má práce, třebaže neplacená. Pokud se z ní vyvléknu, budu jen žena v domácnosti, která si mezi návštěvami u zubaře a nákupy v Sainsbury hraje na novinářku.

„Víš, že je to důležité, jinak bych... promiň.“

Karen si nasadila sluneční brýle – levná čínská kopie, ve které nicméně vypadala jako filmová hvězda –, posunula si je na špičku nosu a přehodila si přes rameno prameny tmavých vlasů, stejně dlouhých, jako když jsme spolu studovaly.

„Neboj se o nás. Stejně jsme přijeli moc brzy, Jake chtěl zastihnout Cassii.“

Znovu jsem se po nich ohlédla. Byli zabrání do konverzace, stejně jako kdysi já s Karen, když jsme v londýnských kavárnách zapomínaly na čas a hodiny kvapem ubíhaly. „Měli bychom jim umožnit častější setkání.“ Jenže do Birminghamu je pořádný kus cesty a navíc mě to do průmyslové metropole nijak nelákalo. Neustále jsem zvala Karen, aby přijela k nám, ona se však většinou vymluvila na práci. Měla jsem ovšem podezření, že si spíš nemohla tak často dovolit zaplatit jízdné. „Má Jake nějakou přítelkyni?“

„Kéž by! Já jenom doufám, že patří k těm klukům, co zmužní na univerzitě. Jako ty, Miki.“

„Ty jsi ale drzounka! Já se jako etalon mužnosti už narodil.“

„Cassie má přítele,“ pokračovala jsem. „Jmenuje se Aron. Zatím si nejsem jistá, jestli z něj mám mít radost. Jeho matka je nepředstavitelný snob.“

„To by si mohla rozumět s Jodi,“ usmála se Karen. I já jsem se usmála a pocit viny v mém nitru se mísil s úlevou, že jsme dokázaly navázat na dávný vztah. Pořád byla mou nejlepší přítelkyní, ačkoliv jsme se moc nevidaly, naše životy se oddělily a já bydlela v úžasném sídle. Při tom pomýšlení mě opět bodla provinilá výčitka, napadlo mě totiž, jak náš dům asi musí na Karen působit: ohromná, prostorná viktoriánská stavba z rudých cihel s vitrážovými okny. Přesto nás čas nedokázal rozdělit. A já jsem byla hrdá na naše přátelství, které překonalo i ono podivné ochladnutí v čase po ukončení vysoké školy. Jako by se naše šestice střetla s čímsi temným, dokázala to však ve zdraví přečkat.

Obrátila jsem se ke dveřím a vyhlédla ven. Mike a Karen se k sobě nakláněli a něčemu se smáli, v houpací sedačce si povídala jeho dcera s jejím synem a byli tak zaujati hovorem, že můj odchod ani nepostřehli. Vzpomínky mohou být kruté. Kdybych tehdy tušila, k čemu se schyluje, snad bych se zastavila a ještě pár okamžiků si užívala té prosluněné chvíle i věcí, které jsem měla záhy ztratit. O ničem z toho jsem však neměla ani zdání, tak jsem se otočila a odešla.

Kapitola třetí

„Pověz mi prosím ještě jednou, co se vlastně stalo.“

Záležitost, která mě v ten slunný den přivedla na policejní stanici, nebyla nijak příjemná, přesto jsem se ve své nynější roli cítila dobře: Ali Morrisová, předsedkyně správní rady Bishopsdeanského azylového domu pro ženy. Po letech, kdy jsem pro okolí byla máma, paní Morrisová či Mikeova žena, mě konečně těšil i nějaký vlastní cíl a titul, který k němu náležel.

S ředitelkou charity jménem Vix jsme se setkaly na stanici, v místnosti, kterou nám v podobných případech přidělovali – a stávalo se to častěji, než byste byli možná ochotni věřit. Vix byla drobná, nanejvýš třicetiletá žena s krátce střiženými černými vlasy a brýlemi s tmavou obroučkou. Připadalo mi, že v Bishopsdeanu působí poněkud nepatřičně, a spíš bych si ji dovedla představit v Berlíně či kdekoli jinde. Nikdy jsem ale po její životní historii nepátrala, neboť v takových organizacích se často sdružují lidé s pohnutými příběhy, které se nesdílejí jen tak. Společně jsme opakovaně probíraly záznam té události a zvažovaly, jak správně reagovat.

„Přišel do útulku asi ve tři hodiny v noci. Julie přísahá, že mu neřekla, kde teď žije, já tomu ale úplně nevěřím. Rozbil kuchyňské okno a vnikl dovnitř, našel Julii v jejím pokoji, byla tam i s dětmi. Popadl ji za krk a přirazil ke stěně.“

„Děti to viděly?“

Vix jen přikývla. „Jedna z žen spustila alarm a přijela policie. Jenže on měl u sebe nůž. Myslím... že ho hodlal použít.“

Ať už jsme to probíraly z jakékoli strany, nevypadalo to dobře. „Máš nějaký koncept prohlášení pro tisk?“

Vix přikývla a poslala mi po stole list papíru. Z dřívějšíka si přinesla zkušenosti z oddělení styků s veřejností a dokázala je vždy zúročit. Občas mi však připadalo, že odvrácenou stranou její profesionality je mírný nedostatek empatie. Měla sklon lpět striktně na pravidlech a nepřipouštěla si, že v některých případech nebývá správné řešení tak jednoznačné – hlavně s ohledem na fakt, že ženy obvykle milují i ty muže, před kterými se snaží uprchnout. Já jsem tomu rozuměla, proto na mě často zbývala role „hlasu srdce“.

V tiskovém prohlášení nechybělo nic podstatného: provoz azylového domu pro ženy není nikdy zcela bez rizika, v tomto případě však šlo o ojedinělý incident; chválíme policii za bleskurychlou reakci, příkaz k zatčení byl obratem vyplněn. „Co si o tom myslíš?“

„Věřím, že už se to nebude opakovat. Policie navíc prohlásila, že pro něj bude požadovat elektronický sledovací náramek.“

Tak jsme se rozhodly, že není nutné azylový dům stěhovat na jiné místo. Bylo to náročné rozhodování, ušetřily jsme spoustu peněz, ale přesto jsem cítila jakýsi neklid. Pokud útulek našel Paul Dean, mohou jej objevit i další muži. Takoví, před nimiž se jejich vlastní ženy musí ukrývat. Konečné rozhodnutí bylo ale na mně, stejně jako veškerá zodpovědnost. Přikývla jsem. „Návrh témat k diskusi na příští zasedání správní rady necháme na jindy. Mohu si ještě promluvit s Julíí?“

„Copak teď o víkendu nečekáš kupu přátel, které jsi léta neviděla?“ Vstaly jsme od stolu. Vix se napřímila, měla na sobě upnuté, krátké šedé šaty. Vedle ní jsem si ve svém volném květovaném oblečení připadala jako *oplácaná mamina*. Tedy zcela neprofesionálně. Měla jsem se převléknout.

„Jen na dvě minuty? Prosím.“

Julie čekala v jiné místnosti, o poznání útulnější, vybavené gaučem a bednou s hračkami. Její dvě děti si bez velkého zápalu hrály na

podlaze a bylo vidět, že jsou na chvíle čekání v úředních budovách zvyklé. Starší z dětí předstíralo, že mladšímu čte obrázkovou knížku. „Zdravím, Julie. Jmenuji se Ali, jsem ze správného výboru charity. Omlouvám se za to, co se vám v našem domě přihodilo.“ Koutkem oka jsem postřehla, jak na mě Vix vrhla pichlavý pohled. Nejspíš jsem to neměla říkat, někdo by si z takové omluvy mohl vyvodit, že jsme se dopustili nějaké chyby.

Julie ke mně pozvedla uplakané oči, zvýrazněné rozmazaným make-upem. „Nemůžu se vrátit. Není tam bezpečno.“

„Já vím. Zkusíme pro vás najít místo v azylovém domě v jiném městě.“

„Přísahám, že jsem mu neřekla ani slovo! Možná, že se zeptal tady Kaylee nebo někoho jiného a zbytek si domyslel.“

Vix nasadila dokonale bezvýrazný pohled, z něž bylo zřejmé, jak nepravděpodobná jí taková varianta připadá: Kaylee byla Juliina tříletá dcera, která by otci stěžím prozradila adresu. Já jsem však jen přikývla. „My už něco vymyslíme, Julie. Ubohé děvče, jak mne to mrzí!“ Podlehla jsem náhlému impulsu a i přes téměř hmatatelný Vixin nesouhlas jsem Julii objala. Byla tak hubená, že jsem cítila každý výstupek její páteře. Mikinu s kapucí měla nasáklou pachem cigaret, ale ještě výraznější byla aura strachu. Dívka se otřásla a já spatřila řadu modřin, které obepínaly její krk jako náhrdelník bolesti. V hlavě se mi vynořily dlouho potlačované vzpomínky – na dny, kdy jsem i v nejparnějším létě musela nosit triko s rolákem a pudrem maskovala nejhorší modřiny a odřeniny. Okamžitě jsem je však odehnala.

„Tak už padej, Ali,“ obrátila se ke mně Vix cestou ke dveřím. „Určitě máš ještě spoustu práce u plotny.“ Zněla poslední věta trochu pichlavě, nebo jsem si to jen namlouvala? Ano, na poznámky ohledně své letité role „ženy v domácnosti“ jsem byla až příliš citlivá. Občas mi připadalo, že do mě někdo ryje, i když to nebyla pravda.

Tak jsem se vrátila ke svému tažínu a ke svíčkám a nechala Julii s dětmi, aby se po svém vyrovnali s tím, že jí ublížil manžel, otec jejich dětí. O chvíli později, v autě, když za okny uplývaly prosluněné

ulice města, na mě dolehla tíseň. Obávala jsem se víkendu – takhle v šesti jsme přece nebyli pohromadě víc než dvacet let! Vzpamatovala jsem se a opakovala si, že mám opravdu být za co vděčná. Trávit horké sobotní dny v zatuchlém vzduchu policejní stanice, závislá na odtažitě profesionální laskavosti úředníků – to už dávno není můj život. Také jsem vynaložila obrovské úsilí, abych svůj osud změnila, a pokud dnes mohu pomoci k podobné změně třeba dívce, jako je Julie, snad tím aspoň zmírním svůj pocit viny. Cestou domů jsem se pokoušela děkovat za svůj život. Je přece můj, ať už jsem si ho zasloužila, nebo ne.

Kapitola čtvrtá

Když jsem dorazila k domu, v uličce za Mikeovým BMW už parkoval minivan. Callum a Jodi právě přijeli, zrovna vytahovali z auta kufry a proutěné plážové tašky, z nichž vykukovaly plastické krabice na potraviny. Zastavila jsem svou kiu hned za nimi, vyskočila ven a běžela je uvítat. „Promiňte, promiňte, měla jsem naléhavou práci. Ale teď už jsem jen vaše.“

Callum měl na sobě rovněž šortky a triko s límečkem, ovšem z kolekce Ralphi Laurena. „Cože, práce?“ Rozepjal paže a já jsem se octla v jeho medvědímu objetí. „Ty sis našla práci se sobotními šichtama, Al? A co na to Mike, který se na nás tak vyšňořil – co to má proboha na sobě? Nějaký oranžový svetřík? Kámo, tebe postihla barvoslepost, ne?“

Viděla jsem, že to Mikea rozčílilo. „Když už jsme u té barvosleposti, ty jeden prostáčku, tak tohle je šarlatová.“

Obrátila jsem tok konverzace k původnímu tématu. „Nejde v pravém slova smyslu o práci. Víte, působím teď ve správní radě charity.“ Ve skutečnosti jsem měla i normální práci jako novinářka a sama jsem nechápala, proč mám tendenci své zaměstnání bagatelizovat. A už vůbec mi nebylo jasné, co s tím měl podle Calluma společného Mike.

Jodi svého muže pošťouchla, aby se ke mně také dostala. V těhotenských šatech vypadala doslova *rozlehle* (byl to volný oděv z vyšívané tkané příze, nejspíš z produkce The White Company, který

nesmírně kontrastoval s perfektně padnoucími šaty na míru, jaké obvykle nosila). Stěží jsem ji dokázala obejmout, tak jsme přátelsky zlíbaly vzduch v dosahu našich tváří. Vyhlížela znaveně, pobledle a prameny jemných vlasů měla jen zběžně sčesané dozadu. „Nevzpomínáš si, Cale? Vždyť jsme ji viděli v televizi.“

„No jasně. Pěkně sis toho klučička namazala na chleba.“

„Tomu ‚klučíkovi‘ bude třicet a zlehčuje téma znásilnění,“ odsekla jsem. Mike na mě vrhl významný pohled. Callum už byl zkrátka takový. Jeho záliba v diskusích na vyhrocená témata ho od univerzitních let neopustila; naopak, práce v oboru korporátního práva mu ještě přiostrila hrany. Připomněla jsem si však, kolik laskavostí mi prokázal, jak často mne na studiích zval na skleničku a platil za oba, protože věděl, že mám hluboko do kapsy. Nikdy nezapomněl na narozeniny mých dětí a vždy se objevil s výborně vymyšleným dárkem – zprvu jsem se chybně domnívala, že ho k tomu přemlouvá Jodi. „Jen pojdte dál, do domu. Připadá mi, že tu je nějak těsno.“

Jodi stála s rukou opřenou v křivě a bylo vidět, že jí není dobře. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy jsem prožívala totéž, co teď ona! „Neboj se, budu v pořádku,“ zachytila můj pohled. „Jsem jen šíleně unavená, nejradši bych sebou plácla hned tady. Konečně zažívám to, o čem jste si s Karen neustále povídaly. Kde vůbec je?“

„Šla se převléct,“ řekl Mike a chopil se jedné z tašek. „Cos nám přivezla, Jod?“

„Jen pár zákusků. Víš, jak to chodí, stavím hnízdo jak šílená a chystám se tady na toho malého hajzlíka.“ Výraz ‚hajzlík‘ mě naštvál, stejně jako to, že si přivezla vlastní jídlo – to nevěří, že bych dokázala připravit něco požitelného? Připomněla jsem si však, že jim trvalo dlouhých patnáct let a tři nesmírně drahé cykly umělého oplodnění, než se dostali takhle daleko.

„Vypadáš skvěle,“ řekla jsem jí. „Úplně záříš a všechna ta další klišé.“

„Podle objemu to budou nejmíň trojčata,“ podotkl Callum a ochranně ji objal kolem ramen. „Pěkně bydlení sis tu zřídil, Miki. Za kolik to bylo – tak půl mega?“

Přesunuli jsme se do kuchyně, která po spalujícím žáru slunce působila chladně a temně. „Barák u cesty kousek nad námi se loni prodal za osm set tisíc,“ pokrčil rameny Mike a bylo vidět, jakou radost mu způsobuje, že může lehkým tónem trousit takové poznámky. I on si svůj dnešní život zasloužil tvrdou prací – kolik večerů se vracel domů pozdě, přicházel zcela vyčerpaný a třeba celý týden se neviděl s dětmi.

„Prokrista,“ zašklebil se Callum. „A my pořád trčíme v půldomku v Pimlicu.“ Z obýváku k nám vklouzla Cassie a já jsem si v duchu přála, abych s ní bývala probrala základy vhodného oblékání. „Cassie, rádi tě vidíme, princezničko! Rok od roku se víc podobáš mamince. Bohudíky, že ne tátovi, co?“

„Ahoj Callume,“ odvětila Cassie nonšalantně. Všimla jsem si, že už mu neříká *strýčku*. „Ahoj Jodi. Kdy máš termín?“

„Ještě tak měsíc, aspoň doktoři to tvrdí. Větší už být asi nemůžu,“ zasmála se krátce.

Mike neváhal a otevřel lednici. „Dáš si pivo, Cale? Jodi – ty se asi obejdeš bez vína, že?“

„Jen vodu, prosím,“ odpověděla Jodi unaveně.

„Dala bych si taky víno,“ prohodila Cassie s takovou nenuceností, jako by pila alkohol pravidelně. Můj dojem podle všeho nebyl daleko od pravdy.

Krátce jsme se na sebe s Mikem podívali. Pak Mike pokrčil rameny; na rozdíl ode mě si s tím nikdy hlavu moc nedělal a já byla příliš unavená na nějaké dohadování. „Jednu skleničku.“

Mike své dceři nalil. „Pij pomalu, Cas. Když ti zachutná a dokážeš pít s mírou, možná ti jednou dám ochutnat něco opravdu speciálního – láhev, kterou schovávám bezpečně mimo dosah chtivých prack strýčka Calluma.“

Usmála se na něj a objala ho. Kdybych jí já začala kázat, že má pít s mírou, obratem by práskla dveřmi.

„Na zdraví,“ popřál Callum. „Vždyť už je na čase, aby se Cassie naučila ocenit dobrý ročník. Ne jako Jodi, která zůstala u vinného střiku z chardonnay. Ztracený případ... A copak to tu máme za

lahvinku?“ Bedlivě zkoumal láhev muscadetu, kterou jsem koupila, protože si pamatuji, že Callum má nejraději bílá vína z Francie. „Aha, podle všeho pochází z jedné malé vyhlášené vinice.“ Věděla jsem, že to je jeho způsob, jak říci: ‚promiň, že jsem tě popichoval s tím televizním vystoupením‘.

„Kde je Jake?“ zeptala jsem se Cassie.

„Staví si stan.“ Propána, ten jeho stan! Další vlna obav mi sevřela vnitřnosti. Vydaří se to, nebo půjde o rozpačitou, trapnou sešlost?

Jodi se složila do křesla. „Můžeme si vynést zavazadla do pokoje?“ Tohle znělo trochu kousavě, pomyslela jsem si. Ale to jsem celá já – zase vidím duchy tam, kde nejsou. No tak jsme se všichni sešli, poprvé po mnoha letech. Tedy, ještě má dorazit Bill. *Bill*. Žaludek se mi sevřel v jakémsi podivném záchvěvu, jako by reagoval na dávnou ozvěnu, pulsující v mých žilách.

„Tak pojďme, ať to máme z krku.“ Sehnula jsem se a uchopila jejich kolečkový kufr. Náhle mě bodlo v zádech a uvědomila jsem si, kolik času uplynulo. To poznání se podobalo závratí. Bylo nám osmnáct, když jsme se seznámili. Teď nám je třiačtyřicet. Pětadvacet let je pryč, ty roky se zkrátka ztratily jako mince, která vám vypadne z děravé kapsy.

„Bill ještě nedorazil?“ zajímala se Jodi a namáhavě stoupala za mnou do schodů.

Spěchala jsem, abych do pokoje nahlédla jako první a ujistila se, že Ben opravdu uklidil jádérka z jablka i plastikové hračky z Minicraftu, které obvykle trousil, kudy chodil. Ke svému překvapení jsem spatřila, že dveře místnosti jsou dokořán, uvnitř však nebylo ani stopy po Karen či jejích věcech. Zapomněl snad Mike, že se tu má ubytovat?

„Ještě ne, on totiž jede na motorce.“

Callum supěl za námi se zbytkem zavazadel a hlasitě oddechoval. „To je celý Bill. A je pravda, že mu ta jeho pornoherečka dala kopačky? S pořádným rozběhem?“

„Proboha, Callume, není to pornoherečka, je to umělkyně! Ale máš pravdu, Bill s Astrid se rozešli.“

„To je škoda,“ rozhlédla se Jodi po místnosti. „Když nám přijeli na svatbu, docela mi padla do oka. A jednou jsme navštívili zase my je.“

Na mou svatbu Bill nepřijel. Cesta ze Švédska by prý byla moc drahá. O dva roky později, když se brali Jodie s Callumem, si prostředky našel. Dodnes mě to štvalo, i když jsem ho chápala.

A zrovna když jsem se ponořila do vzpomínek, dolehl ke mně jakýsi rozruch – brumlání motoru podobné hlubokému tlukotu srdce a Mike z obýváku v přízemí volal: „Tak tohle bude určitě Bill!“ Vyhlédla jsem z okna a spatřila, jak na naši příjezdovou cestu zabočuje motorka. Řídítka svíral muž v kožené bundě. Hned jsem rozeznala jeho vysokou ramenatou postavu a cosi v mém nitru jako by se uvolnilo. Bill přijel. Jsme tu všichni, party může začít.

Kapitola pátá

Noc pomalu ubíhala a souběžně s tím, jak na místo prázdných lahví rychle nastupovaly další a další plné, jsem se cítila stále více uvolněně. Naservírovala jsem hostům svůj tažín. Jodi sice poznamenala: „Miluji marockou kuchyni, odjakživa jsem měla slabost pro prostá jídla,“ všem ostatním však očividně chutnalo. Ben si dvakrát přidal, byl moc milý a ochotně odpovídal na Jodiiny otázky ohledně školy. Cassie dokonce odložila telefon a vesele klábosila s Karen. Jen Jake tu seděl s mrzutým výrazem, šfoural se v jídle a občas utrousil, že je přece už dávno vegetarián, o čemž se však až dodnes nikdy nezmínil. Bylo mi ho líto, trpěl opravdu ošklivým akné a to mu jistě pubertu nijak neusnadňovalo. Když se u Cassie ukázaly první známky tohoto kožního problému, hned jsme ji vzali k soukromému dermatologovi a díky tomu se teď mohla chlubit dokonalou, hladkou pokožkou. Pleť dcery boháčů... Napadlo mě, co by na to asi řekla má matka, a málem jsem se rozesmála. Jenže na matku jsem teď nemyslela.

„Vidíte, s čím se musím vyrovnávat,“ vzdychla Karen při pohledu na Jakea, který vidličkou znechuceně postrkoval jídlo po talíři. „Učitelé říkají, že má hlavu na Oxbridge, jenže on si ani nezkusí podat přihlášku!“

„Ale, mami,“ odfrkl si Jake, „taková buržoazní instituce!“ Musela jsem potlačit úsměv, který se mi dral na rty při vzpomínce na

léta vlastního dospívání. Za jak pokrokové liberály jsme se tehdy považovali! „Vždyť to není nic než bašta nezasloužených privilegií! Děkuji, nechci.“

Karen se natáhla k Billovi, který nás sledoval z křesla odstrčeného kousek dál od stolu; to byla ostatně odjakživa jeho obvyklá pozice. Zrovna si balil cigaretu... tedy, doufala jsem, že je to jenom cigareta. „Nepromluvil by sis s ním, Bille? Třeba mu dokážeš vysvětlit, že se z něj nemusí stát zlý právník ani hrabivý bankéř jen proto, že absolvoval dobrou univerzitu.“

„Vždyť jsi ji ani nedokončila,“ vyštěkl Jake na matku a všichni jsme zmlkli. To, že Karen neudělala státnice, nás tehdy všechny zarazilo. Byla přece ze všech nejchytřejší, snad s výjimkou Billa.

„A co ty, Bilbo, co ty v té cizině děláš?“ změnil Callum téma. „Sušíš sledě nebo něco na ten způsob?“

Bill se s klidným soustředěním věnoval balení cigarety. Koženou motorkářskou bundu si svlékl, nyní měl na sobě džíný a bez ohledu na vedro svetr z tlusté šedé vlny. Za posledních dvacet let se téměř nezměnil. Hubený, lakonický, delší hnědé vlasy a jen stříbrné nitky, které je místy protkávaly, vypovídaly o uplynulém čase. Postarala jsem se, aby si sedl na opačný konec stolu, neboť jakási část mého mozku byla stále notně vyvedená z míry jeho přítomností – i po takové době. Vnucovaly se vzpomínky na tu noc. Jako bych opět cítila na tváři jeho dlaň a na krku teplo jeho dechu. Ale ne, ani na tohle nechci vzpomínat.

„Dělal jsem od každého něco. Místo, kde jsme žili, bylo dost soběstačné. Pracoval jsem za jídlo, sekal dříví, vozil lidi i věci a tak.“

„To zní jako život v nějaké komunitě.“

„Asi by se to tak dalo nazvat.“

„Pověz mi ale jednu věc. Tvůj románek s miss Švédska prý skončil happy endem?“

Jodi se na Calluma zamračila. *To nemůžeš být trochu taktní?* Bill se však nenechal Callumovým škádlením vyvést z míry, ani tehdy, ani dnes. Jakýmsi podivným řízením osudu spolu ti dva dobře vycházeli. „Bohužel ano, před pár měsíci jsme se rozešli.“